

Βιβλία μικρά και άσημα, χαμένα...

στα ράφια των βιβλιοπωλείων... Υπάρχουν συγγραφείς, λογοτέχνες και ποιητές που ποτέ δεν θα γίνουν διάσημοι. Ποτέ δεν θα πάρουν επαίνους και λογοτεχνικά βραβεία. Υπάρχουν εκδοτικοί οίκοι που ποτέ δεν θα αντιμετωπίσουν το βιβλίο σαν σαμπουάν 2 σε 1 και άρα κανένας τίτλος τους, όσο αξιολόγος και αν είναι δεν θα εμφανιστεί στα αστραφτερά και καλογουαλισμένα ράφια των σουπερμάρκετ. Υπάρχουν βιβλία καλαισθητά, ιδιαίτερα, φτιαγμένα με μεράκι που ποτέ δεν θα μπουν στις βιτρίνες των μεγάλων βιβλιοπωλείων, ούτε θα φιγουράρουν στις τοπ πωλήσεις βιβλίων του Μαΐου, του Ιουνίου, ούτε καν του Ιουλίου...

Πολλές φορές όμως μέσα σε μικρά, άσημα και χωρίς έγχρωμα εξώφυλλα βιβλία μπορείς να βρεις εξαιρετικά πεζά, μικρές ιστορίες και κείμενα που αναστατώνουν ευχάριστα τον συναισθηματικό σου κόσμο και ακονίζουν το μυαλό. Εξάλλου αυτό δεν είναι το νόημα της λογοτεχνίας; Της τέχνης του λόγου; Από τη μια να σε ψυχαγωγεί και από την άλλη να σου φτιάχνει εικόνες που ξεσκουριάζουν τα μυαλά σου...

Δεν θέλω σε καμία περίπτωση να απαξιώσω γνωστούς και καταξιωμένους λογοτέχνες ή βιβλία που κυριαρχούν στην αγορά του βιβλίου. Όμως τέτοια βιβλία, οι συγγραφείς τους και οι εκδοτικοί τους οίκοι έχουν χίλιους δυο τρόπους διαφήμισης. Από το blogmag και αυτή εδώ την στήλη θα ξεκινήσω μια προσπάθεια παρουσίασης, ανάδειξης και κριτικής βιβλίων με τα παραπάνω χαρακτηριστικά. Φτάνει όμως με τον πρόλογο...

Από τις εκδόσεις **Πανοπτικόν**, που εδρεύουν στην συμπρωτεύουσα κυκλοφορούν εδώ και 2,5 χρόνια περίπου δύο συλλογές μικρών πεζών του **Ζήση Σαρίκα**, κείμενα που κινούνται μεταξύ βιωματικής γραφής και κριτικής της καθημερινότητας. Ο Σαρίκας καταφέρνει μέσα σε λίγες γραμμές να μιλήσει για την ζωή στην πόλη, τη μοναξιά, την τέχνη, τις ερωτικές σχέσεις, την οικογένεια, την πολιτική και το ρατσισμό, τις ιδιαίτερες φιγούρες που κυκλοφορούν ανάμεσά μας, τη λειτουργία του κράτους, το περιθώριο, τον πολιτισμό και την κουλτούρα, το μίσος και την αγάπη, με έναν τρόπο απλό αλλά ουσιαστικό. Λογοτεχνικό μεν αλλά με άποψη... Γράφει για παράδειγμα σε ένα από τα πεζά στο βιβλίο **Ψίχουλα**: «Θέλω να περνώ καλά, μου είπες, βαρέθηκα τη μιζέρια και το κλαψούρισμα. Μια ζωή την έχουμε, ας την γλεντήσουμε. Γνωριστήκαμε, φάγαμε, ήπιαμε, είπαμε καλαμπούρια, κάναμε έρωτα. Μα δεν άντεξες τόσο κέφι και μου μίλησες για τον οϊκτρό θάνατο του αδελφού σου», και μέσα σε τρεις γραμμές συνειδητοποιούμε το λεπτό όριο μεταξύ της χαράς και λύπης, της απόλαυσης και της μιζέριας. Και στην δεύτερη συλλογή με τίτλο **Μακριά απ' τον κόσμο** αφιερώνει λίγες λέξεις στη γυναικεία ψυχосύνθεση: «Της αρέσει να περιπαίζει τους άντρες: να τους ανάβει και μετά να τους αφήνει στα κρύα του λουτρού. Δεν είναι περίεργο που τη θεωρούν βλαμμένη. Δεν έχουν χρόνο να σκεφτούν γιατί δεν θέλει να νιώθει αμήχανη ή εκτεθειμένη»

Υπάρχουν πολλοί ειδικοί που ισχυρίζονται πως ο συγγραφέας πρέπει να κρατάει αποστάσεις από τον αναγνώστη, να μην βγάζει συναισθηματισμό, να μην τον κατευθύνει, να τον αφήνει να διαισθάνεται. Στη συγκεκριμένη περίπτωση ο Σαρίκας κάνει ακριβώς το αντίθετο και πραγματικά όχι μόνο δεν απωθεί τον αναγνώστη αλλά τον πιάνει από το χέρι και τον πάει βόλτα στην πόλη, στους ανθρώπους που την ορίζουν και στις δυσκολίες που η ζωή και η καθημερινότητα μας επιφυλάσσουν...